

Sygn. akt *IV U 513/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2018 r.

**Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSO Anna Guniewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Rykała-Płodzień

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2018 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku T. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o emeryturę

na skutek odwołania T. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 30/01/2017 r. znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 30/01/2017r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy T. S. (1) prawo do emerytury poczynając od dnia 22 czerwca 2017r. oraz ustala brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.-

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz wnioskodawcy T. S. (1) kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: IV U 513/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 lutego 2018r.

Decyzją z dnia 30.01.2017r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., po rozpoznaniu wniosku T. S. (1) z dnia 18.04.2017r., oraz wniosku z dnia 25.01.2017r. odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury, wskazując w uzasadnieniu, że wnioskodawca nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Zakład nie uznał za wystarczająco udokumentowany okresu pracy wnioskodawcy w (...) od 09.01.1984r. do 31.08.1985r. oraz okresu zatrudnienia od 28.11.1985r. do 31.05.1989r. w (...) Kombinacie (...). Ponadto wnioskodawca jest członkiem OFE .

Od powyższej decyzji odwołanie złożył wnioskodawca T. S. (1) podnosząc, iż w okresach spornych od 09.01.1984r. do 31.08.1985r. pracował stale i w pełnym wymiarze wykonując prace betoniarsko – zbrojarskie, natomiast w okresie od 18.11.1985r. do 31.05.1989r. wykonywał pracę na stanowisku operatora sychacza , którą należy zaliczyć do prac maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. S. (1) urodził się (...) W dniu 25.01.2017r. złożył wniosek o emeryturę. Wnioskodawca posiada 25 letni staż ubezpieczeniowy. W dniu 22.06.2017r. złożył wniosek o wykreślenie z rejestru członków OFE i wycofanie i wycofanie środków na dochody budżetu państwa

T. S. (1) był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budowlano (...) R. od dnia 09.01.1984r. do 31.08/1985r. na stanowisku betoniarza – zbrojarza. Był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy (dowód świadectwo pracy z dnia 31.08.1985r.) Wykonywał zbrojenia ze stali, które osadzone były w wykopach i zalewane betonem. W okresie zatrudnienia w (...) Kombinacie (...) był zatrudniony w okresie od 28.11.1985r. do 31.05.1989r. jako operator spychacza i wiertacz –kopacz. Jako operator spychacza robił wykopy pod rurociągi , zasypywał je następnie ziemią. Wykopy były około 8 metrów głębokości. Spychacz ważył około 14 ton. W okresie od 1985r. do 1988r. wnioskodawca był operatorem spychacza. Przez następne lata był wiertaczem- kopaczem. Wiercił otwory w skałach, gdzie zakładane były ładunki wybuchowe

Dowód: dokumentacja w aktach osobowych, zeznania świadków T. M., A. S., J. Z. i W. Ż..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację zgromadzoną w aktach osobowych wnioskodawcy oraz w aktach organu rentowego. Dokumentacja ta została przez Sąd uznana za w pełni wiarygodną, jako sporządzona przez właściwe organy, w przepisanej prawem formie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków słuchanych w sprawie, w zakresie potwierdzenia okoliczności zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie czasu na stanowisku zbrojarza – betoniarza oraz operatora spychacza, bowiem są to osoby, które pracowały z wnioskodawcą w spornym okresie czasu, zatem mają najlepszą wiedzę o tym jakiego charakteru czynności rzeczywiście wykonywał wnioskodawca na zajmowanych stanowiskach pracy i w jakim wymiarze. Zeznania złożone przez świadków są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają tworząc zgodną całość, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić im wiarygodności, tym bardziej, iż korespondują one również z dokumentacją zgromadzoną w sprawie. Świadkowie byli osobami, które miały bezpośredni kontakt z ubezpieczonym w trakcie świadczenia przez niego pracy w przedmiotowym okresie, zorientowane zatem były w materii, będącej przedmiotem ich zeznań. Sąd Okręgowy dając wiarę zeznaniom świadków uznał, iż świadkowie znali zakres obowiązków wnioskodawcy jak i też prace jakie wykonywał. Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania wnioskodawcy, gdyż ich treść koresponduje z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania decyzji przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.z 2015r., poz. 748), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku określonego w art. 32 ustawy emerytalnej, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnęli oni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wymagany według przepisów dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat (dla mężczyzn), mają 25 lat okresu składkowego i nieskładkowego oraz nie przystąpili do Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego i pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43 ze zm.) , do którego odsyła art. 32 ustawy emerytalnej określają niższy wiek emerytalny, rodzaje prac i stanowisk oraz warunki na podstawie których przysługuje prawo do emerytury. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Te okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Warunkiem niezbędnym do uzyskania na podstawie przepisów powołanego rozporządzenia emerytury przez pracownika, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, jest spełnienie łącznie następujących przesłanek z § 3 i § 4 ust. 1 w/w rozporządzenia, tj. dla mężczyzn osiągnięcie wieku 60 lat, posiadanie okresu zatrudnienia w wysokości 25 lat, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczonymi do okresów zatrudnienia oraz legitymuje się 15 – letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych. Stosownie do w/w rozporządzenia okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionych według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy przy tym zauważyć, że o tym czy praca był wykonywana w szczególnych warunkach decyduje nie stanowisko, lecz wykonywane czynności. Ustalenie zatem, jakie prace wnioskodawca faktycznie wykonywał, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek do przyznania dochodzonego świadczenia (z uzasadnienia wyroku SN z dnia 21.04.2004r., II UK 337/03, OSNP 2004/22/392). Jednocześnie zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 9 kwietnia 2009 r. (sygn. I UK 316/08, LEX 707858) w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom.

W tym miejscu należy również podkreślić, że praca w warunkach szczególnych to w istocie określona sytuacja faktyczna, a jej kwalifikacja prawna należy wyłącznie do sądu w oparciu o wszystkie zaoferowane przez strony, czy też dopuszczone z urzędu przez sąd dowody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r. III UKS 196/13 Lex nr 1540140).

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy w okresie zatrudnienia wnioskodawcy w B. oraz (...) Kombinacie (...) pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Z poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych wynika, że wnioskodawca został zatrudniony od 09.01.1984r. do 31.08.1985r. na stanowisku zbrojarza i betoniarza i wykonywał wyłącznie czynności zbrojarza-betoniarza. Następnie od 28.11.1985r. przez co najmniej 2 lata pracował na stanowisku operatora spycharki. Prace powyższe wnioskodawca wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy.

W ocenie Sądu powyższe prace można bezsprzecznie uznać za prace betoniarskie oraz prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych, które to prace zostały wymienione w załączniku nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 18.02.1983r.) stanowiącym wykaz A, w którym w dziale V dotyczącym budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych pod pozycją 4 wskazano prace zbrojarskie i betoniarskie, a pod pozycją 3 prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

Biorąc pod uwagę, iż okres sporny, nawet po odliczeniu okresu gdzie wnioskodawca pracował jako wiertacz – kopacz posiada 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Z powyższych względów Sąd uznał odwołanie wnioskodawcy za zasadne i po myśli art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, począwszy od dnia złożenia wniosku o wycofanie środków na dochody budżetu państwa – wystąpienia z OFE, tj. od 22.06.2017r. Jednocześnie Sąd nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Do zasad przyznawania i wypłacania świadczeń emerytalno-rentowych ma bowiem zastosowanie art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie, z którym, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, przy czym w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu

odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego (ust. 1a). W niniejszej sprawie, jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, niezbędnym dla wyjaśnienia okoliczności spornych w sprawie było przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków oraz wnioskodawcy i dopiero tak zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na wydanie rozstrzygnięcia, co powoduje, iż nie można uznać, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za niewyjaśnienie wszystkich okoliczności spornych w sprawie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc.